

„El a înviat” – Fritz von Kietzell

De la învierea lui Hristos și până la înălțarea Lui la cer

„Timp de patruzeci de zile”

„După patima Lui, li S-a înfățișat viu, prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori timp de patruzeci de zile.” Așa este descrisă în capitolul 1 al cărții Faptele Apostolilor acea perioadă de timp scurtă între moartea Domnului și primirea Lui solemnă în cer. Nici un credincios nu va citi acest verset fără să nu simtă ceva din particularitatea caracteristică a acelor patruzeci de zile.

„În dimineața zilei dintâi a săptămânii”, Omul Isus Hristos, Domnul nostru, era înviat din mormânt. Același verset, care ne relatează aceasta, ne mărturisește de asemenea, că El „S-a arătat mai întâi Mariei Magdalena” (Marcu 16.9; Ioan 20.11 și versetele următoare), și apoi și celorlalte femei, care veneau de la mormânt (Matei 28.9).

Simon Petru, cel adânc căzut, a fost apoi primul dintre ucenici care a avut o întâlnire cu Domnul Isus, și prin aceasta era primul martor de parte bărbătească (Luca 24.34; 1 Corinteni 15.5). După aceea „S-a arătat în alt chip, la doi dintre ei”, pe când ei mergeau spre Emaus (Marcu 16.12; Luca 24.13 și versetele următoare). Și încă în însăși ziua învierii, „ziua dintâi a săptămânii”, Cel înviat a pășit seara în mijlocul alor Săi prin ușile încuiate de frica iudeilor. „Ucenicii s-au bucurat, când au văzut pe Domnul” (Luca 24.36 și versetele următoare; Ioan 20.19 și versetele următoare).

Lui Toma „cel necredincios”, care nu era cu ei, arătarea Domnului a avut loc în duminica următoare (Ioan 20.24 și versetele următoare). După aceea auzim despre două întâlniri cu Domnul pe pământ galileean: la *Marea Tiberiadei*, unde erau prezenți numai șapte ucenici, în cea mai mare parte numiți cu numele, și pe un *munte*, care nu este descris mai îndeaproape, unde El S-a despărțit de cei unsprezece (Ioan 21.1 și versetele următoare; Matei 28.10). Mesajul, pe care El îl dă lor acolo, se aseamănă cu un mesaj de despărțire – însă noi găsim încă o dată pe apostoli înaintea Domnului: pe Muntele Măslinilor, dinaintea Betaniei, când El „S-a despărțit de ei” și, după lucrarea terminată, „a fost înălțat la cer” (Marcu 16.19,20; Luca 24.50 și versetele următoare).

La aceste *nouă* arătări diferite ale Domnului înviat, așa cum ele ne sunt relatate în evangheliile, se adaugă altele *două* sau *trei*, care sunt amintite pe scurt în capitolul învierii din 1 Corinteni 15.¹ Acolo avem – cu cea a scripturilor și cea a apostolului Pavel – *șapte mărturii despre învierea Lui*, la care desigur în mod normal mărturia femeilor nu este luată în considerare, cu toate că evident ele erau primele cărora Domnul înviat li S-a arătat.

Ne este vădit, că aceste unsprezece sau douăsprezece arătări ale Domnului, despre care însă numai nouă sunt descrise mai detaliat, sunt totuși numai o mică parte neînsemnată față de

---

¹ Ne referim la întâlnirea cu cei 500, la cea cu *Iacov* și – dacă în locul acesta nu este vorba de arătarea pe munte în Galileea sau chiar la înălțarea la cer – cu „*toți apostolii*” (1 Corinteni 15.6,7).

„multele dovezi”, prin care El „S-a înfățișat viu” ucenicilor și ucenicilor Lui. – Pe când El mergea încă în smerenie pe pământ, așa cum Ioan spune (cu siguranță în primul rând cu referire la propria lui carte), „a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne, care nu sunt scrise în cartea aceasta”; „mai sunt multe alte lucruri, pe care le-a făcut Isus, care, dacă s-ar fi scris cu deamărunț, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărțile care s-ar fi scris” (Ioan 20.30; 21.25). Aceasta este scrierea finală pusă de Duhul lui Dumnezeu sub cele patru evanghelii, care este totodată și a ucenicului copleșit de gloria Fiului lui Dumnezeu devenit Om. Deci, probabil și Duhului Sfânt I-a lipsit spațiu să facă cunoscut acele „multe dovezi” despre realitatea învierii Sale. Oricum ar fi, este suficient material pentru noi și este destul de prețios pentru inimile noastre să studiem aceste puține relatări despre cele patruzeci de zile.

„Arătându-li-Se deseori timp de patruzeci de zile, și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu.” – Ce învățătură unică în felul ei din gura Domnului înviat! Mai înainte s-au întrebat între ei: „ce să însemne învierea aceea dintre cei morți?” (Marcu 9.10). „Ei n-au înțeles nimic din aceste lucruri și cuvântul acesta era ascuns pentru ei și nu înțelegeau cele spuse” (Luca 18.33,34). Cu siguranță și acum, înainte de venirea Duhului, le lipsea înțelegerea deplină (compară cu Faptele Apostolilor 1.6); dar încă o dată era, cu privire la ucenici, rămășița credincioasă, „Împărăția cerurilor” – Domnul Însuși în Persoană – „în mijlocul lor” (Luca 17.21). El le-a deschis mintea pentru înțelegerea Scripturilor, așa că inimile lor „nepricepute și zăbavnice” au început să ardă, și „le-a explicat în toate Scripturile, lucrurile cu privire la El”: „așa este scris și așa trebuia să sufere Hristosul și să învieze a treia zi dintre cei morți” (Luca 24.25-27 și 46).

Și mai departe: ce revedere unică în felul ei! Dacă mai înainte crucea de pe Golgota și mormântul în stâncă le-a distrus toate speranțele, dacă tot felul de zvonuri nesigure i-au „pus în uimire” (Luca 24.21-24), au „fost îndurerăți și au plâns”, frica și groaza, „cutremur și uimire” a cuprins inimile lor (Marcu 16.5-10) – acum „nu vă temeți” al Lui a alungat toată frica lor, „pace vouă” al Lui le-a adus liniște, s-a împlinit Cuvântul: „*Eu vă voi vedea iarăși, inima vi se va bucura, și nimeni nu va lua de la voi bucuria voastră*” (Ioan 16.22).

Pentru ca aceasta să fie așa, El „li S-a prezentat viu, prin multe dovezi de netăgăduit”, și astfel ei au devenit cei mai de încredere „martori ai învierii Lui” (Faptele Apostolilor 1.22). Și nouă harul lui Dumnezeu ne-a dăruit, ca „prin cuvântul lor să credem în El”, și o mărturie divină completă, înșeptită, să ne garanteze nu numai nouă, ci lumii întregi „*că Hristos a înviat a treia zi, după Scripturi*” (Ioan 17.20; 1 Corinteni 15.4-8). – Ferice de cel care poate cânta:

El trăiește, m-a salvat.
Da, trăiește pentru mine.
Cel ce m-a răscumpărat
Îmi arată har, iubire.
Când necazuri vin, eu știu:
Domnul meu Isus e viu.

Învierea

Evenimente uriașe au urmat după strigătul tare, triumfător al Fiului lui Dumnezeu, cu care El, plecându-Și capul, după terminarea lucrării „Și-a dat Duhul”, ca să părăsească pământul acesta. *Perdeaua Templului* s-a rupt în două și a făcut liber drumul în prezența lui Dumnezeu. Pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat, *mormintele s-au deschis*, așa că „multe trupuri ale sfinților care muriseră” au putut să le părăsească – desigur nu fără a acorda prioritatea „Celui dintâi dintre cei adormiți” (Matei 27.51 și versetele următoare). Sulița soldatului *a străpuns coasta lui Isus*, „și îndată a ieșit din ea sânge și apă”, o dovadă divină, tainică despre puterea ispășitoare și curățitoare a lucrării de răscumpărare (Ioan 19.33 și versetele următoare). Trei mărturii despre rezultatele binecuvântate ale morții lui Hristos, dar toate eclipsate de una: de învierea Sa „*prin slava Tatălui*” (Romani 6.4), învierea Sa dintre cei morți.

Seara, înainte de începerea sabbatului, s-a împlinit cuvântul: „Groapa Lui a fost rânduită cu cei răi, dar El a fost *cu cel bogat* în moartea Lui”. Duhul lui Dumnezeu redă ca motiv prețios pentru aceasta, că El – noi știm aceasta – „nu făcuse nici o nelegiuire și nu a fost nici o înșelăciune în gura Lui” (Isaia 53.9). Da, cu adevărat, trupului Lui i se cuvenea „*pânza de in subțire, curat*” și „*mormântul nou*” al omului bogat, onorabil, „*în care nu mai fusese pus nimeni*”, care nu era întinat încă de putreziciunea vreunui om (Matei 27.57 și versetele următoare; Marcu 15.46; Luca 23.53; Ioan 19.41).

„*Apoi a prăvălit o piatră mare la ușa mormântului și a plecat*” (Matei 27.60). Iosif a închis cu grijă mormântul și prin aceasta, fără să-și dea seama, a pus baza pentru dovada de mai târziu incontestabilă a învierii Sale. – Necredința marilor preoți și a fariseilor a adăugat o altă la aceasta (Matei 27.62 și versetele următoare): ele au produs la Pilat, pe baza unui cuvânt al Domnului, necesitatea unei siguranțe și mai mari a mormântului. Ei primesc *o strajă* și *pecetluiesc* piatra, și cred în felul acesta să fi făcut totul ca în viitor să aibă liniște din partea Numelui de nesuferit al Nazarineanului. Vai, cât de mult s-au înșelat! Nici piatra „*cea mare*” (Marcu 16.4), și nici straja și nici pecetea nu au putut ține în mormânt pe Prințul vieții, care „*avea putere să-Și reia viața*”, tot așa cum avea putere să Și-o dea (Ioan 10.18). De asemenea și purtarea de grijă a dușmanilor lui Isus trebuia să slujească ca dovadă a învierii Sale; ea era în mâinile lor o armă al cărei vârf s-a îndreptat împotriva lor înșiși.

„*La sfârșitul zilei sabbatului, când începea să se lumineze înspre ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena și cealaltă Marie² au venit să vadă mormântul*” (Matei 28.1). Ce loc impresionant ocupă femeile în toată această istorie! Le găsim „stând la *cruce*” sau „privind din depărtare”, și la *punerea în mormânt*, ca să vadă „unde L-au pus” (Ioan 19.25; Marcu 15.40,41,47). Apoi ele au pregătit *miresme și parfumuri* și „în ziua sabbatului s-au odihnit” (Luca 23.56). Aici, în Matei 28.1, le vedem *din nou la mormânt*, în seara zilei de sabbat, înainte să înceapă prima zi a săptămânii cu întunericul ei; apoi ele sunt preocupate din nou cu cumpărarea și pregătirea *miresmelor* (Marcu 16.1). În dimineața următoare, „pe când era încă întuneric”, *Maria din Magdala*, cea care este numită în aproape toate aceste situații, se

² Mama lui Iacov și a lui Iose, probabil mama Domnului (compară Matei 27.56,61 cu Marcu 15.47; 6.3).

grăbește singură la mormânt (Ioan 20.1 și versetele următoare), și mai târziu, „pe când răsărea soarele”, vedem că au urmat-o și *celelalte femei* (Matei 28.5 și versetele următoare; Marcu 16.2 și versetele următoare; Luca 24.1 și versetele următoare). *De șapte ori* găsim menționate femeile cu o astfel de dovadă emoționantă a sentimentelor lor, într-un timp în care *ucenicii* Domnului aproape fără nici o excepție fugiseră!

Începând cu versetul 2 al capitolului nostru (Matei 28) ne sunt relatate, așa cum nu mă îndoiesc³, evenimentele *din dimineața învierii*. „Și iată, a fost un mare cutremur de pământ; căci un înger al Domnului s-a coborât din cer, a venit și a prăvălit piatra de la ușa mormântului și a stat pe ea. Înfrățirea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada.” Nu aflăm nimic despre actul însuși al învierii, nici aici și nici în alte locuri, - numai evanghelistul Marcu ne face cunoscut că ea a avut loc „în dimineața zilei dintâi a săptămânii” (Marcu 16.9). Dumnezeu a trimis jos pe pământ pe unul din slujitorii Lui, nu pentru a pregăti drumul Fiului lui Dumnezeu pentru a ieși din mormânt – cum ar fi avut El nevoie de aceasta! – pentru ca prin deschiderea mormântului închis și păzit cu multă grijă, *să dea*, prin mâna îngerului, lumii întregi o mărturie neîndoielnică despre mormântul gol, *despre realitatea învierii*. – Numai evanghelistul Matei menționează toate acestea, relatările celorlalți evangheliști se referă la evenimente care au avut loc mai târziu; ele ne arată de asemenea clar, că femeile nu au fost de față la deschiderea solemnă a mormântului.

Dar nu a fost nici un martor la acest eveniment? Desigur că a fost! Citim: „*Cei ce păzeau au tremurat de frica lui [a îngerului] și au rămas ca niște morți*” (Matei 28.4). Prin unii dintre ei, puțin mai târziu, marii preoți și bătrânii au aflat adevărul: fuga soldaților îngroziți (care putea să-i coste viața, căci și-au părăsit posturile!) și relatarea lor erau pentru ei *dovada de netăgăduit a învierii care a avut loc*; căci altfel ei nu ar fi avut nevoie să se folosească de ultimul mijloc, deznădăjduit, al minciunii și mituirii (Matei 28.11 și versetele următoare). Vai, ce este omul! Fie înainte de cruce, fie după cruce, da, chiar și în prezența mormântului gol, - totdeauna el stătea în împotrivire față de Dumnezeu; dar mereu lupta lui împotriva adevărului îl costă mult. Dacă la început au avut nevoie numai de „30 de arginți” pentru atingerea scopurilor lor, acum i-a costat „bani mulți”, și se poate foarte bine ca până la sfârșitul lor „*să se fi înșelat cu prețul sufletului lor*”.

Ce răspundere au acești dușmani ai Domnului! „Și s-a răspândit cuvântul acesta printre iudei până în ziua de astăzi.” „Căci până în ziua de astăzi”, așa citim în alt loc, chiar și la citirea vechiului legământ, „vălul rămâne pe inima lor” (2 Corinteni 3.14,15). De ce? Pentru că ei nu au crezut mesajul așa de convingător despre învierea lui Isus Hristos dintre morți. Și dacă *noi* ne-am îndoii cu privire la acest eveniment minunat, cu adevărat! – am fi „cei mai nenorociți dintre toți oamenii”!

„*Dar acum, Hristos a înviat dintre cei morți, pârga celor adormiți*” (1 Corinteni 15.10,20). – Când El a murit, *Duhul Lui* a mers în Paradis⁴ (Luca 23.43); *trupul Lui* a fost pus în mormânt,

---

³ Compară cu Marcu 16.9a.

⁴ Nu în locul de chin, și nicidecum în Gheena – învățătura despre „mersul în iad” al lui Hristos este la fel de inacceptabilă ca și aceea că El ar fi predicat duhurilor oamenilor pierduți.

dar El – o, ce minune! – cu toate că „trei zile și trei nopți a fost în inima pământului”⁵, acolo „nu a văzut putrezirea”. Și El nu a rămas acolo. Nu! „În dimineața zilei dintâi a săptămânii” Dumnezeu, ca încununare a lucrării făcute la cruce, „L-a înviat, dezlegându-i durerile morții, pentru că nu era cu putință ca El să fie ținut de ea” (Faptele Apostolilor 2.24-31); Psalmul 16.8-11). Astfel El, Domnul nostru preaiubit, a fost „dovedit cu putere Fiul al lui Dumnezeu, potrivit Duhului sfințeniei, prin învierea morților” (Romani 1.4), și a ieșit din mormânt ca și Cap al unei creații noi, ca „Cel întâi născut dintre cei morți”, „pentru ca în toate să aibă cel dintâi loc” (Coloseni 1.18).

---

⁵ Aceasta înseamnă, în mormânt; datarea corespunde socotirii iudaice a timpului (Matei 12.40).